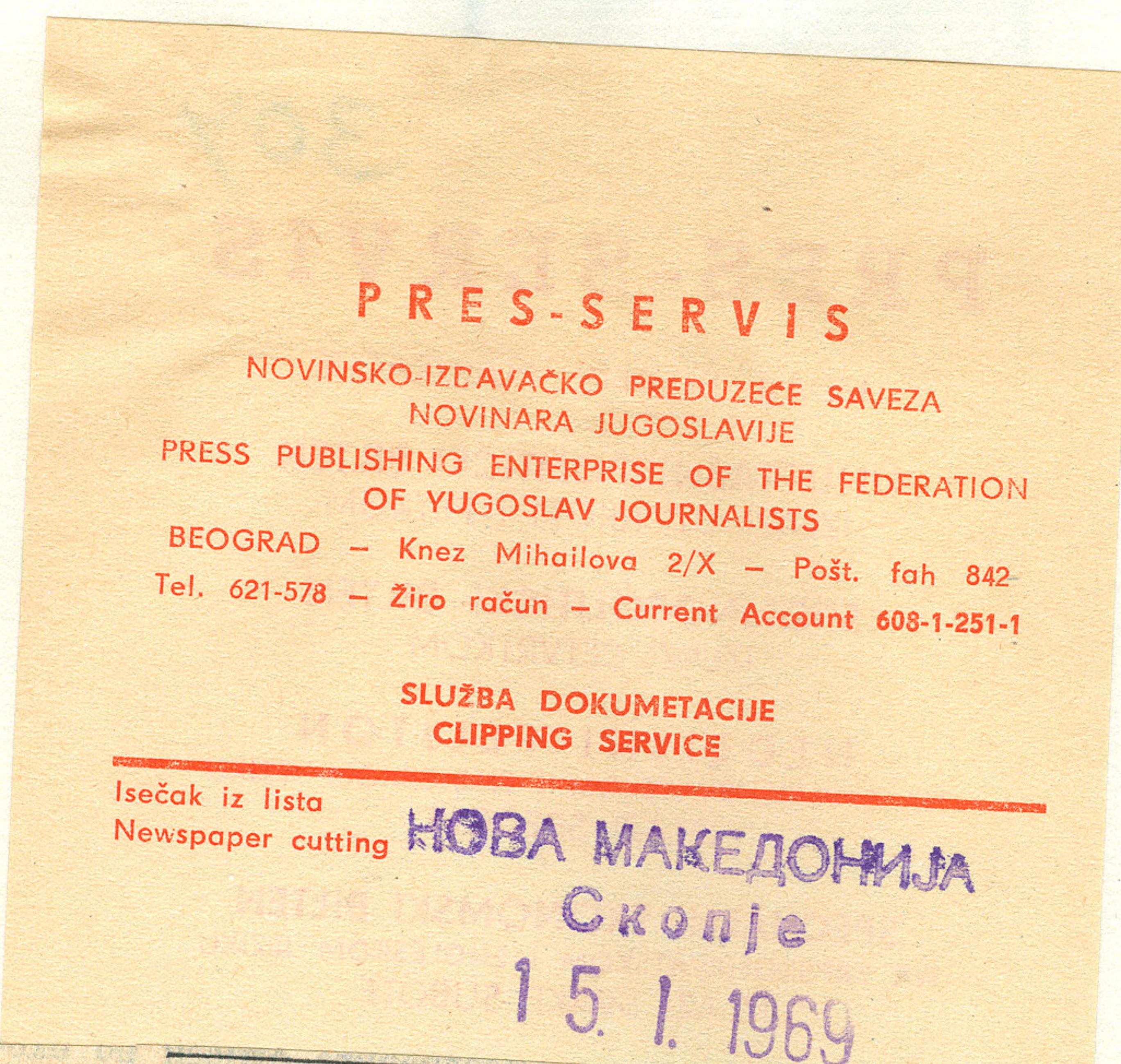

8652

Таписеријата-скапа уметност

Димче Коцо: Таписеријата е тешка работа која уште во почетокот бара големи вложувања

Изложбата на Коцо во Скопје е прво негово пообемно прикажување пред ликовната публика. Изложбата е ретроспективна и на неа има дела остварени пред повеќе од десет години, од пред неговата самостојна изложба во 1959 година во Скопје. Пред тоа, само уште двапати Коцо има излагано свои ликовни дела: 1938 година во Охрид и 1957 во Скопје.

Во разговор со Димче Коцо се интересуваме зашто авторот не се презентира почесто во ликовните салони, кога видливо на оваа изложба, има толку многу експонати (на изложбата се прикажани 129 дела: таписерији, слики, скулптури цртежи).

— Оваа изложба и сам ја планира, но не во овој термин, не за оваа година. Ја оставив за понатаму. Меѓутога, Галеријата исто така ја планираше изложбата, и тоа токму

Димче Коцо: „Борба на птици“, таписерија (Од изложбата во Уметничката галерија)

нас не е многу негувана.

— Таписерите и сега доминираат. Но, не интересираат. Има 10 години од последната Ваша самостојна изложба во Скопје. Кои дела се од овој период?

— Таписерите. Сите таписери и сите цртежи, освен пет со мотиви од Охрид.

— Меѓу цртежите што настапиле последните години и сликите од пред повеќе од десет години има нешто многу слично.

— На цртежите се попречиена форма на моите слики, повеќе — на скулптурите. Сместам дека цртежот е најизворен и најадекавтен на интенците на уметникот. Основната мисла е во цртежот. Во сликите, или скулптурата само се развива таа мисла.

— Се прикажувате во четири ликовни гранки. Што најмногу сакате да работите?

— Најмногу „ми лежи“ таписеријата, скулптурата, и како база за тоа — цртежот.

— Таписеријата е тешка работа, бавна, бара време...

— Таписеријата е навистина тешка работа. Но, тој што сме

та да ја прави, и уште сам да ја изведе, расчистил со тоа дека уметничкото дело бара можно го труд. Ако мислат дека најголемиот дел за успехот е во работата се однесува за другите гранки на уметноста, тогаш таа мисла е основна за таписеријата. За овие десет години, иколку што работам на тоа, јас направив само 13 таписерији.

— Постои разлика меѓу црте за скulptura и за таписерија?

— Сосем сигурно — да.

— Изложениите цртежи ќе бидат претопени во таписерији, скulpturi?

— Не. Овие цртежи ќе останат — цртежи, освен некои што можат да се транспонираат. Таписеријата има свои карактеристики што произглеваат од материјалот од кој се произведува делото и од ликовниот пат на реализирањето.

— Можете ли да ни кажете зашто кај нас малку се работи таписеријата?

— Па има уметници кои работат на тоа, како Димче Протутер, Душко Стојаноски, Рада Петрова, Момчило Петровски. Работите и Личеноски. Но по интензивно и понастојчиво јас се занимавам со таписерија. Таписеријата е скапа работа. Не само што бара многу време, туку уште во почетокот бара и големи вложувања во материјал и за изведувач — ако уметникот сам не ја изведува својата работа, ако го прави само картонот и ако го доведува на друго лице. Вложувањата, реков, се големи. За таа писерија од 50 кв. м. потребни се 2000 динари за реализација. А се работи бавно; за еден месец не може да се реализира повеќе од 1 кв. м. Во странство се прават таписерији во големи размери.

— Да, Лирса прави огромни таписерији.

— Лирса ме покани да учествувам на една изложба во Лозана со таписерија од 12 кв. м. Не ќе учествувам, зашто немам простор каде да работам таква таписерија (работам в кујна долга само 2 м.) а реализацијата е неможна без 6000 динари за материјал и изведувач.

— Кои се патиштата за развивањето на оваа уметничка гранка?

— Треба да има порачка и претпријатие што би ги изведувало работите, се разбира под контрола на авторот. Тоа не значи дека кај нас нешто не се организира. Кај младите постои интересирање за таписеријата.

(O. Сп.)